

бода. Ний скърбимъ, загдѣто сме лишени отъ възможността да подчъртаемъ тая красна негова рѣчь, поради единствената причина, че рѣчѣта нигдѣ не е хроникарана въ цѣлия ѝ текстъ.

Друга една рѣчь е държана отъ високопросвѣтенъ мжжъ, чутовния български книжовникъ, поетъ и държавникъ, г-нъ К. Величковъ. Ето тая многознаменателна рѣчь :

„Ваше Царско Височество,

„Ваши Високопрѣосвещенства, госпожи и господа,

„Напразно въ тая минута мисълѣта ми прави усилия да се ограничи въ споменитѣ, които буди възстанието отъ 1876 година. По-силна отъ волята ни, тя отлита още по-далече и обгръща цѣлия подвигъ на нашето възраждане. Никога тая история на цѣло столѣтие не се е развивала прѣдъ очитѣ ми тѣй жива, тѣй мила и трогателна, както сега, при тоя избликъ отъ радостъ, която разтуптява всичкитѣ сърдца. Бихме извършили една неправда, бихме покрусили най-хубавото си морално достойние, ако не споменемъ въ своята благодарностъ и признателностъ имената на всички дѣйци, отъ най-малкия до най-голъмия, които съ своитѣ трудове и усилия сж съдѣйствували да стане България.

„Слѣдъ едно мрачно минало, изъ което въ продължение на четире вѣка излизатъ само вопли и въздишки, откликъ тжжовенъ на разорения и страдания, България подема своя пжть къмъ по-свѣтло бждеще. Историята отваря изново своитѣ страници, за да вписва дѣянията на единъ народъ, притиснатъ подъ едно двойно иго, отреченъ отъ себе си, забравенъ отъ свѣта. Отъ тия страници, дѣто, стжка по стжка, е очертанъ изминатиятъ пжть отъ първитѣ при-